

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**PSALTE=||RIVM DAVIDIS || CARMINE REDDITVM || PER
EOBANVM || HESSVM.||**

Hessus, Helius Eobanus

Lipsiae, 1557

VD16 B 3198

Psalmvs LXXIII. Quam bonus Israël ijs, qui recto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69301](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69301)

Quam bonus Israël ihs, qui recto.

ARGVMENTVM.

Est idem argumentum cum Psalmo tricesimo septimo. Continet enim insignem doctrinam, ne scandalo isto communi offendamur, quod pii affliguntur in hac uita, impij autem florent, & felices sunt: Sed ut nos solemur uerbo in nostris calamitatibus, & expectemus in patientia uindictam, quam Deus suo tempore de impijs sumet.

Erudit aduersus Pharisæi scandala mundi,
 Quæ mentes hominum sæpe mouere solent:
 Cum uideant florere malos, & crescere rebus,
 Cladibus afflictos omnibus esse pios.

Psalms A saph.

Qui nisi quod rectū faciunt nihil, & sub aperto
 Pectore nil fictæ simplicitatis habent.
 Hos amat, his bonus est Deus, hos uirtutibus auget,
 Quo genus & uitam cumq; sub axe trahunt.
 Ipse quidem pedibus titubassem penè uacillans,
 Et uia qua stabam lubrica facta fuit.
 Namq; uidens stolidos animo indignante ferebam,
 Impia tam pulcra nomina pace frui.
 Nam nec atrox duræ mortis metus imminet illis,
 Nec stabiles forti fors rotat ulla manu.
 Sicut enim scopulis obeuntibus insita turris,
 Illorum nulla si quatiuntur opes.

Propositio,
 Deus etsi affligit suos sinit, tamen eos non deserit. Prius autem quã hanc propositionem probat instituit narrationem, in qua exponit scandalum de impiorum successu quo sententia ista a Propheeta proposita uideretur euersti.

L

Non

Non hos, ut reliquos homines, dea luminis expertis
 Deicit aut fugiens terga uidere iubet.
 Non hos ærumnæq; graues duriq; labores,
 Non hos pauperie tristia fata premunt.
 Illorum ergo suas immensa superbia laudes
 Inuenit, & tales friuola cuncta decent.
 Diuitijs tumidi primos uenantur honores,
 Et sibi quæ libeant cuncta licere putant.
 Iam quoq; turpis inest stolido iactantia fastu,
 Ut linguæ nequeant ponere fræna suæ.
 Omnia contemnunt præter sua facta, suoq;
 Omnia iudicio discutienda putant.
 Omnia sicut agunt, sic & uiolenta loquuntur,
 Sæpe etiam superos lingua superba petit.
 Vaniloquo summum tetigerunt gutture cœlum,
 Garrula per totam lingua uagatur humum.
 Talibus accedunt igitur pars maxima uulgi,
 Quos apud optatis exatiantur aquis.
 Dicere nec metuunt: quis enim sciat hæc Deus? an sit
 Mens aliqua excelsi, quæ sciat ista Dei?
 Hæc est illa suæ contemtrix turba salutis,
 Hæc est illa suo gens malefida Deo.
 Hos fortuna fauens in sede locauit honorum,
 His & opes parent, & fauor omnis adest.
 *Ergo ego sum frustra cur crimine purus ab omni?
 Quid iuuat incestas non habuisse manus?
 Cur ego continuo tot sum mala passus? & in me
 Tam cito plagarum sæuijt omne genus?
 Certe ego, nam fateor, cernens bona fata malorum,
 Talia dicentes penè secutus eram.

*Occupatio q
 eleganter pin-
 git scandalum.
 Animum enim, cū
 per impatientiam
 frāguntur,
 & uident suam
 calamitatē: ma-
 lorum autē suc-
 cessum, sollici-
 tantur ad impi-
 etatem, & sen-
 siunt se Deo
 non esse curæ.

Sed

PSALTERIUM.

sed ne sic genus electum spreuisse uiderer,
 Nullaq; pars populi dicerer esse tui.
 Sollicito uarios uolebam pectore motus,
 Si caperent sensus talia facta mei.
 Sed mihi difficiles tulit hæc agitatio curas,*
 Et labor inquirens irritus ista fuit.
 Donec operta Dei mysteria mente subirem,
 Exitus istorum quis foret inde notans.
 Tu siquidem illorum uestigia lubrica ponis,
 Et uelut immissæ turbine sternis humi.
 Quàm cito prætereunt, quàm desolantur in horas,
 Quàm pereunt subito deficiuntq; metu.
 Ut uaga monstrifera uanescent somnia noctis,
 Lumina cum fugiens deserit arcta sopor:
 Sic Deus istorum laruas & inania tolles*
 Monstra, nec in uiuis amplius esse fines.
 Sed nunc triste mihi est acerbò uulnere fixum,*
 Inguinaq; expunctis renibus ægra dolent.
 Stultus enim insipiens & acuti pectoris expers
 Ipse sui & uultus ut pecus ante tuos.
 Sed tamen à te abij nunquam, tibi semper adhaesi,
 Neue aliò recidam, me tua dextra tenet.
 Consilij directa tui me semita ducit,*
 Assumptumq; nouo prorsus honore beas.
 Concilio intuleris superùm caeloq; locaris
 Quem sequar in caelo, te sine nullus erit.

* Insignes consolationes contra hoc scandalum;
 quod etsi pij afflicti sint, tamen in hoc sunt uere domini
 mundi, quod habent Deum amicum et defensorem: Ergo
 uera est propositio, Bonus est Deus Israel his, qui recto
 sunt corde &c.

L 2

Reddi

253 Hic se erigit
 contra scanda
 lū, ac pponit
 illustrem sentē
 tiā de tota Ec
 clesia, q; etiā af
 flicta est, & ua
 rie patit. Quē
 inq; ex euentu
 huius uitæ uo
 let iudicare, is
 necesse est, da
 mnet oēs filios
 Dei & totā Ec
 clesiā, q; enim
 affligunt, ut dē
 tur a deo deser
 ti. Sed falsum ē
 iudiciū hoc, q;
 ex euentu seu
 specie externa
 sumitur.

* Ratio ex hoc
 scādalo nō po
 test se expedi
 re, sed ybū def
 ostedir, futurū
 ut & pij tandē
 liberent, & im
 pij pereant. At
 que hic incipit
 ppositionē p
 bare q; pij deo
 cure sint, siquē
 dē liberant &
 impij pereunt.

* Insignis con
 paratio.

* Anteq; experā
 untur hæc, pij
 uarietentatur.

Reddideris terræ, terras donaueris omnes,
 Quem sequar in terris, te sine, nullus erit.
 Nunc mea defectis caro uiribus ægra fatiscit,
 Nec sua consuetum pectora robur habet.
 Robur & auxilium Deus est mihi pectoris huius,
 Hac ego perpetuo parte beatus ero.
 Nam quicumq; abeunt à te longeq; recedunt,
 Illorum tenebris obruta uita perit.
 Qui te cunq; negant, & qui tua signa relinquunt,
 Confusos proprijs sensibus esse facis.
 Sed mihi conducens Domino est hæsisse uoluptas,
 Et soli utilitas fidere magna Deo.
 Ut tua per cunctas narrem miracula Gentes,
 O Deus, & laudis nomina summa tuæ.

ἀντίθεσις.

PSALMVS LXXIII.

Ut quid Deus repulisti in finem.

ARGUMENTVM.

Est Prophetica oratio, pro populo Dei & templo seu cultu contra Gentes, quæ populum captiuum abducturæ, & templum prophanaturæ erant, Sicut per Chaldæos, & profeta per Antiochum factum est. Contra hostem qui Tempora Dei uertebat, et urbem, Chaldæum dicas Antiochumue licet. His precibus nos crudeles utemur in hostes, Præcipue laruas impia Roma tuas.

Erudiens canticum Afaph.

Propositio.

Summe parens rerum, quid nos ita clade repulso
 Assidua, perimī destituiq; sinis?

Perpe